

let vilde gaae galt med at indføre en saadan Forandring, naar ikke Alt var modent til at modtage den; men naar bliver alt Dette modent? Skulle vi vente derpaa, faae vi den ikke i vor Tid. Det er ganske rigtigt, at man, om det er muligt, søger at modue Tilstanden, forinden Loven kommer frem; men hvorledes kan det bedre skee end derved, at vi Alle, saavidt vore Evner strække til, sætte os ind i Sagen, arbejde paa den, see at faae den gennemført, dernæst komme til vore Vælgere, forhandle med dem og søge at vække den Interesse for Sagen, som er den Modenhed, der kræves for at modtage en saadan Lov. Derimod har det ærede Medlem Ret i, at vi nogenlunde maae vide, hvorledes Regjeringen stiller sig til dette Spørgsmaal, der er af saa overordentlig Vigtighed; men jeg tvivler ikke om, at den ærede Justitsminister, som har forelagt Lovudkastet til vor Overveielse og Fremme, er en Ven af den paatænkte Institution og vil sørge for, saafremt det endelig bliver vedtaget i Rigsdagen, at det saasnart som mulig bliver gennemført. Naar vi ikke høre det Udsatte fra den ærede Minister, antager jeg det som givet, at vi, naar vi ere færdige med Sagen i Rigsdagen, maae vente, at den med saa kort Frist som muligt vil blive ført ud i Livet, og navnlig anseer jeg det for givet, at det ikke bliver staaende i Loven, hvad der staaer i det foreliggende Forslag, at der skal en Lov til for at bringe denne Lov til Udførelse. Jeg skal naturligtvis følge det givne Exempel og ikke paa nogen Maade gaae ind paa Enkelthederne, men jeg stemmer fuldstændig for, at vi nu sørge for at arbejde denne Sag videre, og idetmindste søge at faae den over i det andet Thing.

Derfor vi nu standse Sagen, skal der, naar den atter kommer frem, begyndes saaledes forfra, at det ikke er rimeligt, at den vil kunne blive gennemført i den Session, i hvilken den igjen vil blive forelagt, og vi ere da lige nær. So mere vi derimod bearbejde dette høist vigtige Spørgsmaal, jo mere vi arbejde hen til, idetmindste her, at faae Loven expederet, desto snarere kunne vi vente at blive færdige med den. At der er store finantsielle Spørgsmaal, som komme ind derunder, er ganske vist, men jeg antager det som givet, at

vi Alle ere beredte paa at bringe de Offre, som behøves for at føre Sagen igjennem omtrent saaledes, som den nu er paabegyndt.

Møller: Efter den Gang, Discussionen har taget, skal ogsaa jeg vogte mig for at komme ind paa Sagens Realitet — i alt Fald ikke meget, og maastee slet ikke. Den Discussion, som her er ført, har gjort et forunderligt Indtryk paa mig. Det synes mig, at det dog maa staae klart for os, om der er nogen Trang tilstede eller ikke med Hensyn til de Forandringer, som det foreliggende Lovforslag vil indføre. Naar vi ikke ere paa det Rene med dette Spørgsmaal, forekommer det mig, at det heller ikke kan staae rigtig klart for os, hvad det er, hvorom vi forhandle. Det Indtryk jeg har faaet af Discussionen, er dette, at det Gamle i Grunden Intet mangler, og naar dette er Tilfældet, kan jeg ikke see, at vi trænge til noget Nyt. Det er sagt her, at Domstolene garantere tilstrækkelig retfærdige Domme, og dette forekommer mig dog i Grunden at være Hovedtingen i denne Sag; naar dette er saa, mener jeg, at Trangen ikke er saa stor til en saa bethdelig Forandring som den foreliggende. Jeg hører imidlertid just ikke til dem, som synes, at Domstolene gjøre ubetinget Fyldest; det er ikke min Mening, at Tilstanden er saa fuldkommen god, som den kunde og burde være. Tilstanden, som den nu er, er jo den — jeg vil kun aldeles i Forbigaaende sige, at naar en Inquisit staaer overfor en samvittighedsløs Forhørsdommer, hvad man dog kan tænke sig, staaer han som en aldeles retløs Person — Tilstanden, siger jeg, er den, at Dommeren for Diebliffet er executiv Politi, han er Anklager, han er Forhørsdommer og han er Defensor. Vigger det nu i nogen menneskelig Magt at fyldestgjøre den Opgave, som saaledes er stillet Dommeren? Jeg troer, at man maa svare aldeles ubetinget Nei. Det kan ikke være muligt, at een Mand kan løse tre saa forskjelligartede Opgaver paa eengang; det kan ikke lade sig gjøre, thi det vilde være at virke aldeles imod sig selv. Desuden kommer den Omstændighed i Betragtning, at Dommeren staaer som Statens Tjener, som administrativ Embedsmand, og som Statens